

II OSK 1965/10 - Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

LEX nr 1069051

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 9 września 2011 r.

II OSK 1965/10

TEZA aktualna

Obywatelem polskim nie jest osoba, która wprawdzie w dniu 31 sierpnia 1939 r. miała obywatelstwo polskie, jednak stale mieszkała za granicą i jest narodowości rosyjskiej, białoruskiej, ukraińskiej, litewskiej, łotewskiej, czy estońskiej.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Anna Łuczaj.

Sędziowie: NSA Małgorzata Dałkowska-Szary (spr.), del. WSA Mirosława Pindelska.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 9 września 2011 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej A. S. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2010 r. sygn. akt IV SA/Wa 1448/09 w sprawie ze skargi A. S. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) czerwca 2009 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie faktyczne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 2 czerwca 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1448/09, oddalił skargę A. S. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) czerwca 2009 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego.

Zaskarżoną decyzją Minister utrzymał w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia (...) stycznia 2009 r. nr (...) odmawiającą A. S. stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego.

W uzasadnieniu decyzji organ ustalając stan faktyczny sprawy wskazał, że A. S. urodził się w dniu (...) kwietnia 1962 r. w M. (b. ZSRR) jako syn B. i O. z domu K. Skarżący posiadał obywatelstwo radzieckie, a po rozpadzie ZSRR nabył obywatelstwo białoruskie. Obecnie legitymuje się paszportem białoruskim serii (...) nr (...), z datą ważności do dnia (...) kwietnia 2007 r., wydanym na imię i nazwisko A. S. W dacie urodzenia A. S. obowiązywała ustawa z dnia 19 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25).

Warunkiem nabycia obywatelstwa polskiego przez skarżącego, zgodnie z art. 8 w zw. z art. 9 ww. ustawy było posiadanie obywatelstwa polskiego co najmniej przez jednego z rodziców.

Występując z wnioskiem skarżący powołał się na posiadanie obywatelstwa polskiego ale na potwierdzenie tego faktu nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających nabycie i posiadanie polskiego obywatelstwa, a w szczególności nie przedłożył tłumaczeń ukraińskich aktów stanu cywilnego dotyczących jego oraz jego przodków. Organ odwoławczy podkreślił,

iż językiem urzędowym używanym przed polskimi organami administracji publicznej, jest język polski. Dodał, że skarżący uzupełnił materiał dowodowy o żądane dokumenty dopiero w trakcie postępowania odwoławczego.

Minister wskazał, że z zebranego materiału dowodowego wynika, iż ojciec skarżącego - B. S. urodził się w dniu (...) czerwca 1941 r. w miejscowości M./W. (ówczesne ZSRR) jako syn B. S. oraz O. z domu Ł. W przedłożonym do akt sprawy akcie małżeństwa wskazano, że B. S. oraz O. Ł., zawarli związek małżeński w dniu (...) listopada 1939 r. w W. Organ podkreślił, iż skarżący nie przedstawił innych dokumentów potwierdzających informacje co do miejsca zamieszkania dziadków, brak jest również dokumentów potwierdzających, czy też wskazujących na posiadanie przez B. i O. S., a w konsekwencji również i ich syna B. (ojca skarżącego) obywatelstwa polskiego.

Minister podkreślił, że skarżący zobowiązany został do przedłożenia dokumentów istotnych dla przedmiotowej sprawy, jednakże w wyznaczonym terminie nie wykonał wezwania organu, nie poinformował również o podjętych czynnościach. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał natomiast na wydanie decyzji potwierdzającej posiadanie przez skarżącego obywatelstwa polskiego, gdyż nie można z niego było ustalić, czy wnioskodawca obywatelstwo to nabył i nie utracił do dnia wydania decyzji.

Rozważając możliwość nabycia przez skarżącego obywatelstwa po matce- J. S., organ wskazał, iż J. S. z domu K., urodziła się w dniu (...) maja 1938 r. w miejscowości M., jako córka F. i O. K. W przedłożonych przez skarżącego ukraińskich aktach stanu cywilnego miejscowość M., jest zapisana jako M., co wynika z transkrypcji języka rosyjskiego.

Miejscowość ta znajdowała się w powiecie w. (lub z.) obwodu t., co jest skutkiem innego podziału administracyjnego byłego ZSRR. W dacie urodzenia się J. K. obowiązywała ustawa z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 7, poz. 44 ze zm.). Zgodnie z art. 4 tej ustawy dziecko nabywa obywatelstwo przez urodzenie. Stosownie natomiast do art. 5 przez urodzenie dzieci ślubne nabywają obywatelstwo ojca, a dzieci nieślubne obywatelstwo matki. W związku z tym, iż matka skarżącego - J. K. była dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego zasadnicze znaczenie miało ustalenie, czy ojciec J. K. - F. K. posiadał obywatelstwo polskie w dacie urodzenia córki. Z przedstawionych do akt sprawy dokumentów - aktu urodzenia F. K. wynika, iż urodził się on w dniu (...) lutego 1910 r. w M. W ocenie organu, mając na uwadze, iż miejscem urodzenia zarówno F. K. jak i jego córki był M., należy domniemywać, iż od dnia urodzenia, a zatem również w dniu 31 stycznia 1920 r. był on stałym mieszkańcem M. Tym samym, zdaniem Ministra, należy uznać, iż F. K. był zapisany do gminy miejskiej na ziemiach byłego Cesarstwa Rosyjskiego w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 1 lit. d ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego z 1920 r., co oznacza, iż nabył on obywatelstwo polskie na podstawie powołanego przepisu z dniem wejścia w życie cyt. ustawy - tj. z dniem 31 stycznia 1920 r. W konsekwencji, w ocenie organu należy przyjąć, iż obywatelstwo polskie nabyła również jego córka - J. K., na podstawie przepisu art. 4 w zw. z art. 5 ww. ustawy.

Minister podkreślił, że w tych okolicznościach należało rozważyć, czy J. K. posiadała obywatelstwo polskie w dacie urodzenia syna - A. S. Organ wskazał, że z dniem 19 stycznia 1951 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, która w art. 4 pkt 2 stwierdzała, iż obywatelem polskim nie jest osoba, która wprawdzie w dniu 31 sierpnia 1939 r. miała obywatelstwo polskie, jednak stale mieszkała za granicą i jest narodowości rosyjskiej, białoruskiej, ukraińskiej, litewskiej, łotewskiej, czy estońskiej. Odpisy

aktów stanu cywilnego sporządzone w byłym ZSRR zawierają rubrykę o narodowości osoby, której dotyczą. Akt urodzenia J. K. nie zawiera informacji o jej narodowości oraz o narodowości jej rodziców. W ocenie organu fakt ten jednak nie ma znaczenia, bowiem akt urodzenia został sporządzony w 1938 r., a zatem pod rządami polskich przepisów, które nie wymagały takich informacji. Z aktu małżeństwa J. K. z B. S., sporządzonego w dniu 3 maja 1960 r. wynika natomiast, iż J. K. deklarowała narodowość ukraińską. Zadeklarowała ona również narodowość ukraińską w czasie sporządzania aktu urodzenia syna - A. S. w dniu 17 kwietnia 1962 r. Również F. K. - ojciec J., w czasie sporządzania aktu urodzenia w dniu 8 grudnia 1969 r. deklarował narodowość ukraińską. Okoliczności te w ocenie Ministra wskazują, iż udowodniony został fakt, iż J. K. jako osoba narodowości ukraińskiej zamieszkująca w dniu 19 stycznia 1951 r. (data wejścia w życie ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r.) poza granicami Polski, od tego dnia nie nabyła obywatelstwa polskiego, zgodnie z przepisem art. 4 pkt 2 ww. ustawy. W ocenie Ministra brak jest również dowodów na późniejsze nabycie przez nią obywatelstwa polskiego.

Mając na uwadze powyższe Minister uznał, że J. S. nie posiadała obywatelstwa polskiego w dacie urodzenia syna A. S. Bezspornym jest zatem, iż A.S. nie nabył obywatelstwa polskiego przez urodzenie, na podstawie przepisu art. 8 w zw. z art. 9 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. Ponadto w zaskarżonej decyzji wskazano, że A. S. w piśmie z dnia 10 czerwca 2009 r. powołał się na obywatelstwo polskie po M. K. Z odpisu skróconego aktu małżeństwa M. K. wynika, że jest ona siostrą F. K. - dziadka skarżącego. Po zakończeniu II wojny światowej zamieszkiwała ona w B. (obecnie województwo I.). Bezspornym zatem w ocenie organu jest, iż nabyła ona i posiadała aż do śmierci obywatelstwo polskie. Nabycie obywatelstwa polskiego przez M. K. nie wywołało jednak żadnych skutków prawnych w stosunku do jej rodzeństwa - w tym F. K., jak i ich zstępnych - J. S. i A. S.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie A. S. wniósł o uchylenie powyższej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Wojewody Mazowieckiego.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że cała jego rodzina ze strony matki zamieszkuje w Polsce. Podniósł, że organy nie przeprowadziły właściwej analizy przedstawionych przez niego dokumentów. Wskazał, że dowodami potwierdzającymi posiadanie przez niego obywatelstwa polskiego mogą być również inne dokumenty, m.in. zawierające informacje o prześladowaniu osoby ze względu na jej polskie pochodzenie, które znajdują się w dyspozycji Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców. Ponadto organy winny były przeprowadzić dowód z przesłuchania najbliższych krewnych skarżącego.

W uzasadnieniu skargi wskazano także, że na podstawie złożonych przez skarżącego dokumentów udowodniono w sposób niebudzący wątpliwości, iż jego matka posiadała obywatelstwo polskie. O jego braku nie może świadczyć fakt braku w tym zakresie wpisu w odpowiednich rubrykach aktu urodzenia J. K. Ponadto to, że zamieszkiwała ona na stałe poza granicami państwa polskiego i nabyła paszport kraju miejsca zamieszkania, nie może świadczyć o nadaniu obywatelstwa tego kraju - w czasie trwania ZSRR wszystkim osobom, które otrzymały paszporty, wpisywano narodowość miejsca zamieszkania. Zdaniem skarżącego okoliczność, iż w chwili obecnej nie posiada żadnego obywatelstwa powinna stanowić podstawę do nadania mu obywatelstwa polskiego.

Skarżący uznał również za bezzasadne twierdzenia organu, iż bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje okoliczność ewentualnego posiadania przez M. K. obywatelstwa polskiego. Ponadto podkreślił, iż obowiązek przeprowadzenia całego postępowania dowodowego co do

wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie może być przerzucony na stronę. Organy nie zgromadziły natomiast niezbędnych dokumentów, a ustalając stan faktyczny nie uwzględniły tych nadesłanych przez stronę.

Minister w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Na rozprawie przed WSA w Warszawie skarżący oświadczył, że F. K. po zakończeniu wojny wrócił do domu na Ukrainę. W 1967 r. otrzymał świadectwo urodzenia, w którym wpisano mu narodowość ukraińską.

Oddalając skargę na powyższą decyzję, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że przeprowadzone przez organy postępowanie administracyjne prawidłowo doprowadziło do odmowy stwierdzenia posiadania przez skarżącego obywatelstwa polskiego. Sąd I instancji w całości podtrzymał ustalenia poczynione w sprawie przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji przyjmując, że żadne z rodziców skarżącego nie było w dacie jego urodzenia obywatelem polskim, przy czym matka skarżącego, jako osoba narodowości ukraińskiej utraciła obywatelstwo polskie z dniem 19 stycznia 1951 r. na podstawie art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, wobec czego przez urodzenie obywatelstwa tego nie mógł nabyć skarżący na podstawie art. 8 i 9 ww ustawy.

Odnosząc się natomiast do zarzutu dotyczącego naruszenia prawdy obiektywnej Sąd wskazał, iż nałożenie na organy prowadzące postępowanie administracyjne obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego stosownie do art. 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., dalej: k.p.a.) nie zwalnia strony postępowania od współdziałania w realizacji tego obowiązku. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy nieudowodnienie określonej czynności faktycznej może prowadzić do rezultatów niekorzystnych dla strony. Z treści przepisów nakładających ww. obowiązki nie daje się w szczególności wyprowadzić konkluzji, iż organy administracji zobowiązane są do poszukiwania środków dowodowych służących poparciu twierdzeń strony w sytuacji, gdy ta ostatnia, mimo wezwania, środków takich nie przedstawia. Nie można bowiem w takim przypadku założyć, że przy bierności strony, cały ciężar dowodzenia faktów mających przemawiać przeciwko ustaleniom poczynionym przez organy administracji spoczywa na tych organach. Zatem inicjatywa dowodowa musi być w tym zakresie przejawiana nie tylko przez organ, ale przede wszystkim przez stronę postępowania.

Sąd wskazał, że organy wzywały skarżącego do złożenia dokumentów poświadczających posiadanie obywatelstwa polskiego przez jego rodziców oraz jego dziadków. Skarżący do wniosku o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego wprowadził dokumenty, jednak były one sporządzone w języku obcym. Wezwany do uzupełnienia materiału dowodowego poprzez nadesłanie dokumentów przetłumaczonych na język polski, w wyznaczonym terminie nie wykonał wezwania organu. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalał zatem na jednoznaczne ustalenie, czy skarżący, ewentualnie jego przodkowie, nabyli i nie utracili do dnia wydania kwestionowanych decyzji obywatelstwa polskiego.

Skargą kasacyjną A. S. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

- 1)** naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 8 oraz art. 9 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. w ten sposób, iż WSA błędnie przyjął, że

przepisy te nie znajdują zastosowania do sytuacji, w której znajduje się skarżący,

2) naruszenie prawa procesowego w tym art. 133 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., dalej: p.p.s.a.) poprzez przekroczenie zasad dopuszczalnej oceny dowodów przy orzekaniu na podstawie zgromadzonych w aktach dowodów.

Z uwagi na powyższe wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zdaniem skarżącego w zaskarżonym wyroku błędnie przyjęto, iż w chwili jego urodzenia jego matka nie była obywatelką polską. WSA oparł się na regulacji art. 4 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. uznając, iż matka skarżącego była narodowości ukraińskiej, a ponieważ w chwili wejścia w życie ww. ustawy mieszkała stale na terenie ZSRR, utraciła obywatelstwo polskie, które w chwili urodzenia nabyła. Ustalenia tej okoliczności, zdaniem skarżącego, dokonano z naruszeniem przepisów prawa i wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, w wyniku czego Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zastosowania wobec skarżącego art. 8 i 9 ww. ustawy, czym naruszył z kolei prawo materialne. Skarżący podkreślił, że ani organy rozpoznające jego wniosek, ani WSA nie przeprowadziły postępowania, ani też nie dysponowały materiałem dowodowym pozwalającym uznać, iż urodzona w Polsce i posiadająca polskie obywatelstwo matka skarżącego była osobą narodowości ukraińskiej, co uzasadniałoby zastosowanie ww. art. 4 i skutkowało utratą przez nią obywatelstwa polskiego. Odmówiono mocy dowodowej dokumentom przedstawionym przez skarżącego i jego oświadczeniom, opierając się wyłącznie na fakcie zadeklarowania przez matkę skarżącego narodowości ukraińskiej przy sporządzaniu aktu małżeńskiego w dniu 3 maja 1960 r., a później przy sporządzeniu aktu urodzenia A. S. w dniu 17 kwietnia 1962 r. Skarżący podkreślił, że sama deklaracja narodowości ukraińskiej nie jest dowodem na przynależność narodowościową składającej ją osoby, zwłaszcza, jeżeli oświadczenie składane jest w realiach państwa totalitarnego, w którym polska mniejszość narodowa była ustawicznie prześladowana. Skarżący podkreślił także, że na rozprawie przed Sądem I instancji podnosił, iż oświadczenie jego matki co do przynależności narodowościowej złożone zostało pod wpływem strachu o życie i zdrowie swoje oraz rodziny. W toku postępowania przedstawiono organom szereg materiałów dokumentujących polskie korzenie rodziny skarżącego.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), zwanej dalej p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. Naczelny Sąd Administracyjny kontroluje zgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem materialnym i procesowym w granicach skargi kasacyjnej. Oznacza to związanie zarzutami i wnioskami skargi kasacyjnej. A zatem, zakres rozpoznania sprawy wyznacza strona wnosząca skargę kasacyjną przez przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. W niniejszej sprawie żadna z wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a. przesłanek nieważności postępowania nie zaistniała, wobec czego Naczelny

Sąd Administracyjny przeszedł do zbadania zarzutów kasacyjnych.

Skarga kasacyjna wniesiona w niniejszej sprawie nie zawiera usprawiedliwionych podstaw zaskarżenia.

Z uwagi na zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej zasadnicze zagadnienie prawne w tej sprawie sprowadza się do oceny, czy Sąd I instancji, a wcześniej organy orzekające miały dostateczne podstawy do oceny, że skarżący nie nabył obywatelstwa polskiego na podstawie art. 8 w zw. z art. 9 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r., bowiem jego matka utraciła je na podstawie art. 4 pkt 2 tej ustawy.

Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. obywatelem polskim nie jest osoba, która wprawdzie w dniu 31 sierpnia 1939 r. miała obywatelstwo polskie, jednak stale mieszkała za granicą i jest narodowości rosyjskiej, białoruskiej, ukraińskiej, litewskiej, łotewskiej, czy estońskiej.

Przepis art. 4 pkt 2 ustawy z 1951 r. stanowił podstawę prawną ustalenia, że matka skarżącego - J. S. w dacie urodzenia syna A. S., w dniu (...) kwietnia 1962 r. nie była obywatelem polskim, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że A. S. nie nabył obywatelstwa polskiego przez urodzenie, na podstawie przepisu art. 8 w zw. z art. 9 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r.

Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej, w świetle materiału dowodowego sprawy uznać należy, że podstawa ta została prawidłowo zastosowana przez organy orzekające i Sąd I instancji. Jak ustalono w toku postępowania i czego skarżący nie kwestionuje, J. S. (zd K.) w dniu 31 sierpnia 1939 r. miała obywatelstwo polskie i w dniu 19 stycznia 1951 r. (data wejścia w życie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim) stale zamieszkiwała poza granicami Polski. Skarżący natomiast kwestionuje zaakceptowane przez Sąd I instancji ustalenia organów, że jego matka była narodowości ukraińskiej, podnosząc, że sama deklaracja narodowości ukraińskiej nie jest dowodem na przynależność narodowościową składającej ją osoby. Powołuje się przy tym na "szereg materiałów dokumentujących polskie korzenie jego rodziny" oraz swoje wyjaśnienia złożone na rozprawie przed Sądem I instancji, że oświadczenie jego matki zostało złożone pod wpływem strachu o życie swoje oraz rodziny.

Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej, w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał organom orzekającym i Sądowi I instancji podstawę do uznania, że matka skarżącego J. K. była narodowości ukraińskiej, co w konsekwencji doprowadziło do utraty przez nią obywatelstwa polskiego na podstawie art. 4 pkt 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. przed urodzeniem skarżącego.

Określenie narodowości określonej osoby nie jest kwestią prostą, ponieważ ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. nie zawiera żadnych kryteriów, według jakich określa się narodowość. Stosować zatem należy ogólne reguły dowodowe dla ustalenia tego faktu.

Niesporne jest, że J. K. (S.) przy sporządzaniu aktów stanu cywilnego - aktu małżeństwa z dnia 3 maja 1960 r. oraz aktu urodzenia syna A. S. z dnia 17 kwietnia 1962 r. złożyła deklaracje o posiadaniu narodowości ukraińskiej. Posiadanie narodowości ukraińskiej potwierdził również ojciec J. - F. K. (dziadek skarżącego) w czasie sporządzania jego aktu urodzenia w dniu 8 grudnia 1969 r.

Trafnie zatem, w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, przyjęto w niniejszej sprawie, że jednoznaczne deklarowanie narodowości ukraińskiej przez J. K. (S.) w dokumentach

urzędowych, jakimi są akty stanu cywilnego stanowiło wystarczającą podstawę do ustalenia, że matka skarżącego była narodowości ukraińskiej. Okoliczności te zostały prawidłowo ocenione jako podstawa do uznania, że J. K. była narodowości ukraińskiej.

Podkreślenia wymaga, że skarżący nie przedłożył, ani nie wskazał żadnych konkretnych dowodów pozwalających na obalenie domniemania narodowości ukraińskiej jego matki wynikającego z jej oświadczeń zawartych w ww. aktach stanu cywilnego. Samo wyjaśnienie przez skarżącego w toku postępowania sądowego, że oświadczenie jego matki o posiadaniu narodowości ukraińskiej zostało złożone pod wpływem strachu o życie swoje oraz rodziny, bez wskazania dowodów na tę okoliczność, nie może skutecznie podważyć ustaleń organów odnośnie tego faktu.

Prawidłowe są zatem ustalenia organów orzekających podzielone przez Sąd I instancji, że matka skarżącego J. K. zamieszkując w dacie wejścia w życie ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r., tj. w dniu 19 stycznia 1951 r. poza granicami Polski oraz deklarując narodowość ukraińską, od tego dnia utraciła obywatelstwo polskie (przestała być obywatelem polskim) na podstawie art. 4 pkt 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. W konsekwencji urodzony w dniu (...) kwietnia 1962 r. w M. (b. ZSRR) A. S. nie mógł nabyć obywatelstwa polskiego przez urodzenie na podstawie art. 8 w zw. z art. 9 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r., bowiem w dacie jego urodzenia żadne z jego rodziców nie było obywatelem polskim.

Nie zasługują więc na uwzględnienie podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia przepisów art. 8 i 9 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim i art. 133 p.p.s.a.

Mając powyższe na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji.

Naczelny Sąd Administracyjny nie orzekł w wyroku o przyznaniu pełnomocnikowi skarżącego wynagrodzenia na zasadzie prawa pomocy, gdyż przepisy art. 209 i 210 p.p.s.a. mają zastosowanie tylko do kosztów postępowania między stronami. Natomiast wynagrodzenie dla pełnomocnika ustanowionego z urzędu za wykonaną pomoc prawną, należne od Skarbu Państwa (art. 250 p.p.s.a.) przyznawane jest przez wojewódzki sąd administracyjny w postępowaniu określonym w przepisach art. 258-261 p.p.s.a. Zatem pełnomocnik strony skarżącej ze stosownym oświadczeniem winien wystąpić do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie